Ao. 1855. No. 32.
Donderdag, 15 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 12 Maart 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van heden No. 286, is, onder de nadere goedkeuring des Konings:

1o. Aan den Heer H. G. Roux, op het daartoe door hem gedaan verzoek, *eervol* ontslag verleend als Lid van den Kolonialen Raad en als Heemraad der divisie *Saramacca*, met dankbetuiging voor de door hem in die betrekkingen bewezen goede diensten.

2o. Tot *Lid van den Kolonialen Raad* benoemd, de Heer Mr. B. Lyon; met opdragt tevens aan hem van het *Heemraadschap* der divisie *Saramacca.*

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 13n. dezer maand No. 295, is, onder de nadere goedkeuring des Konings:

a. Aan de Beambten van Politie D. Spinhoven en J. Frankhauser, op hun verzoek, verleend *eervol* ontslag uit de dienst, met toekenning van Pensioen.

b. Tot *Beambten van Politie* benoemd: H. Lodding en P. A. Stoffels; met bepaling dat zij, de dienst zulks vereischende, tevens als *Dienaar van Justitie* of *Veldwachter*, zullen kunnen worden te werk gesteld.

De waarnemende Adjunct Gouvernements Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 13n. dezer maand No. 297, is, onder de nadere goedkeuring des Konings:

a. Aan den Heer J. E. H. Hubert, wegens vertrek uit de divisie *Para*, *eervol* ontslag verleend als 2e. Luitenant dier divisie; en

b. Tot 2n. *Luitenant* in die divisie benoemd, de Heer G. C. F. Leue.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.

Alzoo A. E. C. F. Langguth, van het Gouvernement heeft verzocht, om een stuk land gelegen ten noorden aan het kanaal, vroeger bestemd geweest om te worden geopend tot aan de rivier *Saramacca*, groot *een* bunder, in pacht te bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten daarop eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements Secretarie in te dienen; zullende anders over het perceel land door het Gouvernement worden beschikt, naar aanleiding der Publicatie van den 13den Julij 1846 (G. B. e. a. No. 8.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.

Alzoo W. M. Wons, van het Gouvernement heeft verzocht, om het Erf La. F No. 111 in pacht te mogen bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten op het bedoelde Erf, eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames, met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements-Secretarie in te dienen.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1855.

Maart 14. Van het slavenkind *Sophie*, gebo- in 1853, dochter van *Hendrika*, — toebehoorende aan plantaadje *Osembo*, divisie *Para.*

» » Van de slavenkinderen: *Betje*, geboren in 1846, *Willem*, geboren in 1846 en *Philip*, geboren in 1849, allen kinderen van *Leentje*, — toebehoorende voor den vrijdom aan D. J. J. Mens.

» » Aan het slavenkind *Margariet*, geboren in 1846, dochter van *Bebé*, — toebehoorende aan de weduwe J. Bromet geboren Sanches.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
F. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.

Ten verzoeke van den Heer Adriaan Theodorus de Lor, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Op DONDERDAG den 15den Maart 1855, zal door Z. E. den Heer Gouverneur *geene* **AUDIENTIE** worden verleend.

De 1e. *Luit. Adjudant,*
C. A. VAN SIJPESTEIJN.

Administrative Politie.

Aan de Ingezetenen dezer stad en van hare buitenwijken wordt bij deze kennis gegeven, dat gedurende de maand *Maart*, door de Administrative Politie eene Algemeene Schouwing zal worden gehouden over de *Straten*, *Gebouwen*, *Grachten*, *Waterloozingen*, *Keukens* en *Stookplaatsen*, en zulks in overeenstemming met de voorschriften, vervat in de Publicatien van 25 November 1828 G. B. No. 17 en 2 Julij 1835 G. B. No. 13.

Paramaribo, den 9 Maart 1855.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

Administrative Politie.

De Ingezetenen dezer stad worden met nadruk herinnerd aan de inachtneming der verordening, voorgeschreven bij de Publicatie van 19 | 25 November 1828 G. B. No. 17, waarbij op verbeurte der daarvoor bepaalde boete, de verpligting aan ieder is opgelegd, om in de maanden *Maart* en *September*, de straat langs zijne woning, ter breedte van *vijftien* voeten met Schulpen te beleggen.

Paramaribo, den 9 Maart 1855.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde van het vermissen van een *ongeboeid* **CEDER CORJAAL**, lang 25 voeten, gemerkt **A. J. T.** en voorzien van 3 knieën, — zoo wordt een ieder gewaarschuwd, om voormeld Corjaal en toebehooren niet te koopen, en uitgenoodigd om bedoeld Corjaal, bijaldien, hetzelve ter verkoop mogt worden aangeboden, aan te houden en daarvan onmiddellijk ten burele der Politie 2e. Afdeeling, gehouden wordende aan de *Wageweg straat*, aangifte te doen.

Paramaribo, den 9 Maart 1855.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde van

de ontvreemding van eene KOPEREN TROMMEL met de navolgende daarin aanwezige voorwerpen, te weten;
(3) *Drie* ellen zoogenaamde *Abia*,
(1) *Een* paar *zilveren Oorringen* met *witte Steenen*,
(1) *Een* snoer fijne *gouden Paarlen*.
(9) *Negen* stuks *gouden Paarlen*, van groot kaliber,
(2) *Twee* stuks *groote Bloedkoralen* en
(1) *Een gouden Ornament*, voorstellende eene Korenspier.

Zoo wordt een ieder gewaarschuwd, om opgemelde voorwerpen niet te koopen en uitgenoodigd, om, bijaldien dezelve ter verkoop mogten worden aangeboden, aan te houden, en daarvan onmiddellijk ten burele der Politie 1e. Afdeeling, gehouden wordende aan den *Waterkant* bij de Platte Brug, aangifte te doen.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester brengt bij deze ter kennis van het algemeen, dat de lijsten der SLAVEN ter berekening van de verschuldigde *Hoofdgelden*, bedoeld bij de Publicatie van 10 Augustus 1853 G. B. No. 8, van heden af ten zijnen kantore ter inzage van belanghebbenden zijn nedergelegd.

Paramaribo, den 13 Maart 1855,
De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester voornoemd,
A. WILDEBOER.

Op Vrijdag den 16 dezer, des voormiddags ten 9 ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, door en ten huize van den Vendumeester J. C. Gomperts publiek doen verkoopen:

De **GOEDEREN** gevonden in de volgende *desolate* boedels, als: M. H. Raskein, J. M. Atlas, L. H. Honnen, F. de Lindes, J. L. Wagenum, J. C. van Winkel, A. C. Sack, J. Hemsing en Christiaan van Gelder.

En vermits in die boedels tot dusver geene genoegzame goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet worden opgeroepen.

Paramaribo, den 14 Maart 1855.
De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

(2133) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaart bij deze alle bekende en onbekende crediteuren:

Van de Erven du Peijrou, wegens de provenuen van de op den 1n. December 1854, bij executie verkochte Plantaadje *Perou* cum annexis, en de daaraan behoorende verlatene plantaadje *la Nouvelle Esperance* cum annexis,

en

van de plantaadje *Libanon* cum annexis, gelegen aan de rivier *boven Cottica*, beiden aankomende de Erven du Peijrou voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter *præ et concurrentie rolle* van het Geregtshof alhier, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 4n. Mei 1855, des voormiddags ten *acht* ure, ten einde aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen; voorts hunne sustenuen van *præ et concurrentie* optegeven, en wijders met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo den 12 Maart* 1855.

SIMON ABENDANON Sz.

Heden Morgen ten 9 ure,
opening der inschrijvings billetten op de geannonceerde:

P. m. **13** vaten **SUIKER**,
van Plantaadje *Livorno* ½ Erven L. E. H. FORBERGER, ter Griffie van het Geregtshof. (3934)

Paramaribo, den 15 Maart 1855.

Tractaat betreffende de baai van Sumana.

De *Courrier des Etats Unis* van den 27n. Dec. behelst onder dagteekening van St. Domingo 2 Dec., de volgende correspondentie, betreffende de diplomatieke onderhandelingen, die de agenten der Vereenigde Staten hebben aangeknoopt ter zake van den afstand der baai van Sumana:

»Het tusschen de Vereenigde Staten en de Dominikaansche republiek gesloten en den 5n. October geteekende tractaat, is in druk verschenen en in de eerste dagen van November ter kennis van het publiek gebragt. De onderhandeling dienaangaande is met de grootste geheimzinnigheid gevoerd. De plenipotentaris der Ver. Staten, Cazneau, schipbreuk geleden hebbende in zijne plannen betreffende Sumana, dreigde naar Washington terug te keeren. Ziende dat men geen enkele poging deed om hem terug te houden, eindigde hij met zich in zijn lot te troosten en gaf hij, ten minste voor den oogenblik, het hoofdpunt, uitmakende artikel 28 van zijn ontwerp-tractaat, op. Dat artikel zoude, vooreerst voor twintig jaren en bij wijze van verpachting, eene zekere uitgestrektheid gronds aan de baai van Sumana, aan de Vereenigde Staten verzekerd hebben, met het regt er een maritiem etablissement te vestigen, en met het uitsluitend regt van jurisdictie over de Amerikaansche kolonisten, die zich rondom dat etablissement zouden komen vestigen.

»De oevers der baai van Sumana zijn nagenoeg verlaten en woest en verschillende dagreizen door een niet minder woest land van St. Domingo verwijderd. Het plan tot daarstelling van eene stoomboot-lienie tusschen dat punt en New-York, hetwelk als het eenige doel voor die aanvrage werd opgegeven, moest natuurlijk de aandacht der Engelsche en Fransche regeringen opwekken, die sedert verschillende jaren de Dominikaansche republiek krachtdadig tegen een inval van Haïti beschermen. De positie van Sumana bedreigt niet alleen Puerto Rico en Cuba, maar ook de geheele Antillen.

»Het tractaat, zoodanig als het geteekend is, bepaalt dat de ratificatien binnen den tijd van tien maanden, dus voor den 5 Aug. 1855, te St. Domingo gewisseld moeten zijn. De Amerikaansche onderhandelaar moest dus eerst die van zijne regering gaan halen, daar het voordeel van den geheelen termijn aan de Dominikaansche republiek behoorde. Doch de heer Cazneau, wat onbedreven in de diplomatie, oordeelde er anders over en wilde zijn tractaat eerst hier geratificeerd hebben, voor dat het aan het congres te Washington zou worden aangeboden, omdat hij vreesde dat het gedurende zijne afwezigheid te St. Domingo mogt afspringen.

»Die eisch werd eindelijk ingewilligd en het Dominikaansche congres tegen den 13den November buitengewoon bijeengeroepen; doch daar er eerst het ontwerp van eene nieuwe constitutie in behandeling werd genomen, begon de heer Cazneau woedend te worden en beschuldigde hij de Fransche en Engelsche consuls dat zij beletteden, dat zijn tractaat bij het congres werd ingediend. Ondertusschen waren drie Fransche oorlogsvaartuigen op de reede van St. Domingo komen ankeren, als wanneer de heer Cazneau, daartoe aangezet door zijne wederhelft en een zekeren Angulo Gurridi, een genaturaliseerd Amerikaan, vroeger inwoner van Havana, en de vriend en raadsman van Cazneau, een brief, in den vorm van een protest tot de consuls van Frankrijk en Engeland rigtte, waarin hij hen beschuldigde, dat zij zich in zijne zaken, — zaken, die uitsluitend Amerikaansch waren, — mengden, en den vrijen wil van het Dominikaansch gouvernement door het zenden eener zeemagt aan banden hadden gelegd. Op dezen brief, die op een hoogen, bijna dreigenden toon geschreven was, werd in korte en waardige bewoordingen geantwoord.

»Ondertusschen begon de algemeene opinie, die in den beginne vrij gunstig voor het tractaat geweest was vóór dat de juiste inhoud er van bekend was, er zich tegen te verklaren toen men zich had kunnen overtuigen, dat de reciprociteit der aan de burgers der respective landen verzekerde behandeling op het grondgebied van de mede kontrakterende partij, wanneer zij zich onderwierpen aan de plaatselijke wetten en gebruiken, slechts een lokaas zoude zijn voor de Dominikanen, met het oog op de kleur van 19 | 20ste gedeelte der bevolking; men zeide dat er geen eervol tractaat voor het land konde bestaan, zonder reële reciprociteit en dat die der reprociteit onmogelijk was met de Vereenigde Staten, hunne plaatselijke wetten en gewoonten in aanmerking nemende; men doorliep nog de rei der knevelarijen, afpersingen en verachting, waaraan in verschillende mate de Dominicanen op het grondgebied der Unie zijn blootgesteld, welke overigens hun fortuin of persoonlijke verdienste moge zijn.

»Van toen af verminderde de ijver van den heer Cazneau om het tractaat aan de sanctie van het Dominikaansche congres te onderwerpen, en weldra wilde hij dit uitgesteld hebben, in de hoop, dat die afkeerigheid van het tractaat eenigzins zoude verkwijnen. Toen zijne bemoeijingen dienaangaande niet met den gewenschten uitslag werden bekroond, rigtte hij den 23 November eene zeer harde boodschap tot de plaatselijke regering om haar tot dat uitstel te dwingen. De laatste antwoorde vier dagen daarop, dat zij niet anders gedaan had dan aan zijn verzoek voldoen, door te besluiten zonder oponthoud het tractaat aan het congres aan te bieden, en dat wanneer de heer Cazneau het zelf niet terugtrok, zij geen enkel beginsel van internationaal regt kende, dat haar thans die aanbieding konde doen schorsen. De heer Cazneau liet woordelijk den president Santana, die even als drie van zijne vier ministers, een kleurling is, antwoorden, dat hij dat antwoord als beleedigend beschouwde en dat hij alle correspondentie met hem zoude afbreken. Hij vroeg langs een spoedigen weg instructien van zijne regering, als ook naar men zegt de afzending eener zeemagt.

Zijne weinige vrienden voegen er bij, dat hij zich met bitterheid beklaagde over den Britschen consul, maar nog meer over den zaakgelastigde van Frankrijk te Haïti, die zich toevallig, zonder openbaar karakter, als begevende hij zich met verlof naar Parijs, te St. Domingo bevindt. Deze diplomaat moet zijn weg over laatstgenoemde stad genomen hebben om te trachten voor goed een einde te maken aan de verschillen tusschen de beide gedeelte van het eiland. De grootste moeijelijkheid bestond in de verwachte oprigting van een Amerikaansch maritiem etablissement te Sumana, waarover de regering en het volk van Haïti zich ernstig ongerust maakten.

»Morgen zal het tractaat aan het Dominikaansche congres ter overweging worden gegeven." Zoo als men uit latere berigten weet, is het door dat ligchaam verworpen.

Iets over de strategie der geallieerde legers in de Krim.

Het gunstig bekende Duitsche Tijdschrift *Die Grensboten* behelst de volgende correspondentie uit Konstantinopel welke veel opmerkenswaardigs bevat.

» De tijdingen uit Frankrijk en Engeland, even als alles wat hier voorvalt, stemmen daarin overeen, dat wij ons heden ten dage wel is waar in eene der grootste pauzen van den oorlog bevinden, zoo als elke veldtogt die kan aanwijzen, — dien van 1805 zelfs niet uitgezonderd, — maar dat deze pauze wordt aangewend, tot toebereidselen voor eenen grooten beslissenden slag, die den stand van zaken in de Krim tot een einde moet brengen.

Toen het plan voor de onderneming tegen de Krim het eerst ontstond, werd reeds terstond in de militaire kringen der Franschen en ook hier te Konstantinopel, van twee uiteenloopende plannen gesproken, waarvan het eene in den maarschalk de Saint Arnaud, het andere in den Franschen minister van oorlog, maarschalk Vaillant, zijn vertegenwoordiger vond. St. Arnaud, zoo verhaalt men, beschouwde de geheele onderneming slechts als een coup de main. Men zoude ten noorden van Sebastopol de troepen ontschepen, om de baai marscheren en terstond van de zuidzijde op eene krachtige wijze (verschillend van een langzamen aanval door middel van loopgraven) de stad en arsenalen bemagtigen, de vloot wegvoeren of verbranden, de doks in de lucht doen springen en de forten sloopen. Alles zoude in twee of drie weken gedaan zijn en het leger zich weder inschepen, ten einde een anderen slag te slaan tegen een geëxponeerd vijandelijk punt, tegen Odessa of Akerman bij voorbeeld.

» De vrienden van den maarschalk de Saint-Arnaud alhier, en hij heeft er na zijnen dood velen onder zijne landgenooten gewonnen, voegen er bij, dat de operatie blijkbaar de beste zoude geweest zijn en dat de schuld, dat zij verijdeld is geworden, aan Canrobert en Raglan te wijten is.

» Generaal Canrobert zegt men algemeen, is een voortreffelijk divisie-generaal, — maar niet meer! Door hem het opperbevel over het leger toe te vertrouwen, heeft men veel gewaagd, en slechts het toeval heeft hem dat kommando verschaft. Hetgeen Canrobert mist is een helder verstand en energieke wil. Daardoor gebeurt het, dat te gelijk fouten in het klein en in het groot begaan worden. Een van den laatsten aard, en tevens de grootste, was de lange rust van het leger gedurende den tijd, die tusschen de uitvoering van den marsch op de flank en de opening van het vuur ligt.

» Uit de wijze, waarop deze verwijten in den laatsten tijd werden geuit en waarbij men den generaal zoo weinig verschoonde, kan men opmaken, dat hij te Parijs terrein verloren heeft en dat eene verandering in het kommando reeds zoude hebben plaats gehad, wanneer men maar geweten had aan wien het op te dragen.

» Het plan van den maarschalk Vaillant werd, reeds besproken, toen nog geen enkel Fransch of Engelsch soldaat op den Taurischen bodem stond. Dit oude, ervaren legerhoofd wilde, dat men zich niet alleen het wegnemen der Russische vloot en de vernieling van Sebastopol ten doel stelde, maar zelfs de verovering van het geheele Taurische schiereiland. Zijn plan was dus op een uitgebreider, veelomvattender doel gerigt, en het is dus duidelijk dat hij ter bereiking daarvan andere middelen dan de maarschalk Saint-Arnaud moest aanraden.

» De Fransche minister van oorlog wilde even eens eene landing bij het oude fort bewerkstelligen, maar in plaats van tegen Sebastopol, zoude het leger over Eupatoria naar Perekop marcheren en zoodoende de gemeenschap tusschen de Russische strijdkrachten in de Krim en die daar buiten afsnijden. Men kan tot nu toe niet berekenen in hoeverre de vesting Perekop daarbij eene hinderpaal zoude hebben opgeleverd; maar dit daargelaten, was het plan voortreffelijk en zeker het beste, wanneer men het geheel niet beschouwt als een *coup de main*, maar daarbij de inbezitneming van geheel Taurie op het oog had.

» Ik weet niet juist of de meening van den maarschalk Vaillant, of die van Saint Arnaud of wel die des keizers de oorspronkelijke sterkte van het Fransche leger bepaalde. Tot een marsch naar Perekop waren zekerlijk 35000 man Franschen en 20000 man Engelschen niet voldoende geweest, want men had er op bedacht moeten wezen dat men aan twee tegenovergestelde kanten weerstand had moeten bieden.

» De kwestie van de beoordeeling der sterkte-verhouding van het Engelsche en Fransche leger is een lastig onderwerp dat voorshands slecht op conjecturen berust. Keizer Napoleon schijnt het daarover in den beginne met het Engelsche kabinet eens geweest te zijn, dat het onnoodig en onverstandig geweest zoude zijn meer troepen naar het Oosten te zenden, dan tot dekking van het Turksche rijk vereischt werd. Den beslissen strijd zoude Oostenrijk op zich nemen. Zoo als bekend is, misrekende men zich hierbij en kwam men reeds in het voorjaar tot de overtuiging dat drie Fransche divisiën, die naar het Oosten waren gezonden, ontoereikend zouden zijn, dat men er vier noodig zoude hebben en welgeconcentreerd op het punt, waar men wil ageren. Zoo gebeurde het dat reeds in Julij bij Varna vier Fransche divisiën vereenigd waren en een vijfde in Griekenland en de Dardanellen bijeengetrokken werd.

» Tot nu toe had keizer Napoleon aan de vermeerdering geene moeijelijkheden in den weg gesteld of in den toestand der finantiën geene hinderpaal ontmoet. De afzending van eene zesde divisie waarom Canrobert zekerlijk reeds lang gevraagd had, schijnt echter met weerzin te zijn toegestaan.

» Daardoor werd het duidelijk, hoezeer het intreden van ernstige gebeurtenissen noodig was, om keizer Napoleon vervolgens over te halen tot het formeren van twee nieuwe divisien (de zevende en achtste, en eindelijk van eene negende). Dit geschiedde dan ook, eerst nadat het berigt was ontvangen, dat aan de inname der vesting op de gewone wijze niet te denken was, en dat de hoofdtaak veranderd was, daar deze niet meer te vervullen was voor de wallen van Sebastopol, maar voor het front van het Russische ontzettingsleger, dat onder alle omstandigheden verslagen moest worden.

» Ondertusschen hadden zich ook andere omstandigheden voorgedaan. Aan eene weder inscheping was niet meer te denken van den oogenblik af dat een vijandelijk leger zich buiten de vesting bevond, dat een groot gedeelte van de geallieerden bezig hield. Men kon derhalve het plan van den maarschalk de Saint-Arnaud, hetgeen men in den beginne gevolgd had, niet meer tot grondslag aannemen voor de operatien. Er bleef echter nog een alternatief over: de Russen te verslaan, hen te vernietigen of zelf geslagen en vernietigd te worden.

» Intusschen was voor de strategische speculatie, volgens welke Rusland 120,000 man in de Krim bijeengebragt had, een rijk veld geopend. Dit groote leger communiceert namelijk lang eens hoofd- en een bijweg, over Perekop aan den eenen kant en over Kertsch-Taman aan den anderen kant met het binnenste gedeelte van Rusland en zijne hulpbronnen, waaruit het de middelen tot zijn bestaan put. Hoe dus wanneer het gelukte deze communicatiewegen af te snijden, en in plaats van de inname van Sebastopol zich ten doel te stellen, te streven naar de gevangenneming van twee of drie Russische legerkorpsen? De slag zoude ontzettend zijn, van meer belang dan die, welke bij Ulm en Jena de monarchien der Habsburgen en Hohenzollerns in der tijd hebben geschokt. Doch dan komt ook de vraag op: hoe dien slag te winnen?

» De middelen zijn met inbegrip der nieuwe divisien, die Frankrijk op het oorlogstooneel wil vereenigen, nog altijd zeer gering berekend. En ingeval het zich mogt bevestigen dat de 9de divisie slechts als reserve-divisie te beschouwen is en vooreerst te Marseille en Toulon zal blijven, en dat de versterkingen der Engelschen slechts zeer onbeduidend zullen zijn, zoude men bijna kunnen beweren dat zij ontoereikend zijn. Eene Fransche divisie moet 12000 man tellen, maar onder de vanen bevinden zich thans maar 9000 man. Gesteld evenwel dat men 10000 man kan aannemen voor elke divisie; dan geeft dit voor de acht divisien eerst 80000 man. Voegt men hierbij 20000 Engelschen en evenveel Turken, dan verkrijgt men in het geheel eerst 120000 man. Daar de vijand ongeveer even sterk is, zoo valt aan geen gedeeltelijk opereren, waarbij men ongeveer 60000 man bij Eupatoria of het oude Fort zoude moeten kunnen ontschepen en naar Perekop laten oprukken, niet te denken. Men zal in een enkele massa moeten ageren; of eerst Sebastopol moeten nemen, of het door 20000 man moeten laten bewaken en met 100000 man de Russen op de linie van Inkerman-Balaklava een slag leveren, in den stijl van die groote worstelingen, die Napoleon I gewoon was *batailles à outrance* te noemen. Zoodra de vijand geslagen is, komt het er op aan vóór dezen te Perekop te zijn, om deze poort te sluiten en evenveel gevangenen te maken als er Russen in de Krim zijn.

» Naar alle waarschijnlijkheid zijn de geallieerde mogendheden het omtrent dit plan reeds eens. Generaal Lannes (de hertog de Montebello) die onlangs dépêches aan generaal Canrobert heeft overgebragt, en alhier (Konstantinopel) slechts zoo lang vertoefde als noodig was om prins Napoleon een bezoek te brengen, zal er waarschijnlijk mede belast zijn, den veldheer het besluit der kabinetten, om den oorlog op dezen grooten maatstaf verder te voeren, over te brengen.

» Wanneer die slag zal voorvallen, is natuurlijk niet te bepalen."

Oorlog.

Volgens eene opgave, kort geleden in een Engelsch tijdschrift voorkomende, heeft dat land, van 1688 tot 1815, dus in een tijdverloop van 127 jaren, achtereenvolgens zeven oorlogen gevoerd, die te zamen 65 jaren hebben geduurd. Die oorlogen hebben Engeland niet meer of min gekost dan gezamentlijk 1,159,000,000 zegge duizend een honderd negen en vijftig millioenen ponden sterling, of ruim *vier-en twintig duizend millioenen Nederlandsche Guldens!*

Waaraan is deze enorme som eigenlijk besteed? Voornamelijk en voor verreweg het grootste gedeelte aan het onderhoud

der soldaten, die, had men ze niet gedwongen om ver van hun vaderland, he leven te wagen voor eene zaak, die zij in de meeste gevallen niet eens regt begrepen, in hun eigen land zelve in hun onderhoud hadden kunnen voorzien.

Wat heeft Engeland door deze oorlogen gewonnen? Het zou eene nuttige en voor tijdgenoot en nakomelingschap leerrijke arbeid zijn, om dit eens te onderzoeken. Wie weet voor hoeveel van de zeven het antwoord zou zijn: *niets*. En kon men al van sommige eenig klaarblijkelijk, degelijk nut aanwijzen, dan is nog de vraag: 1o. of dit in eenige verhouding staat tot den enormen prijs waarvoor het gekocht is, en 2o. of het niet langs geheel anderen weg even goed zou te verkrijgen zijn geweest.

De enorme prijs. Men houde hierbij in het oog, dat de bovenstaande som alleen de onkosten van éene der oorlogvoerende partijen opgeeft en dat, al rekende men die ook dubbel, in de vooronderstelling dat de onkosten der andere partij daarmede gelijk staan, men nog in zijne schatting van het totaal ver beneden de waarheid zou blijven, omdat men van de schade aan have en goed en leven en van den demoraliseerenden, dus verarmenden invloed des oorlogs in de landen waar hij woedt, onmogelijk door getallen rekening houden kan.

Waarlijk, van alle dwaasheden, waaraan ons menschengeslacht zich schuldig maakt, is de oorlog de meest kolassale.

Nieuwstijdingen.

Paramaribo, *den* 14 *Maart* 1855.

Heden namiddag hebben wij met de koloniale schroefstoomboot *Paramaribo*, over Demerarij, dagbladen ontvangen uit het moederland tot 14 en uit Engeland tot 16 Februarij.

Van het tooneel des oorlogs wordt weinig belangrijks medegedeeld. De berigten uit de Krim loopen tot den 6 Februarij. Uitvallen van de Russen werden met kracht afgeslagen. De geallieerden hadden zoo wel als de Russen versterkingen ontvangen. Omer Pacha zoude met de kolonels Dieu en Simmons den 6 Febr. Varna verlaten, om zich naar Eupatoria te begeven, alwaar reeds 35,000 Turken ontscheept waren en spoedig door meerdere zouden worden gevolgd.

Het weder verbeterde zich. De wegen bij Eupatoria waren in vrij goeden staat, zoodat het vervoer beter kon geschieden.

Volgens sommigen had prins Mentchikoff zich naar de rigting van Perecop begeven om den marsch van 35,000 man troepen, die het 3e. korps uitmaken, te bespoedigen; volgens anderen zoude hij naar Eupatoria vertrokken zijn, om de bewegingen van Omer Pacha tegen te gaan.

Volgens te Hamburg in omloop zijnde geruchten zou uit Petersburg bevel zijn ontvangen dat de divisien grenadiers en infanterie digter op de grenzen van Krakau zouden rukken, ten einde aan den eersten schok van het Oostenrijksche leger het hoofd te kunnen bieden. De Oostenrijkers trokken van hunne zijde hoe langer hoe meer troepen te zamen aan de Poolsche grenzen. Te St. Petersburg was een nieuw manifest van den Czaar verschenen, waarbij eene algemeene wapening van het volk werd bevolen over de geheele uitgestrektheid van het keizerrijk. Het schijnt dus dat Rusland zich tot een wanhopigen strijd in de lente voorbereidt.

In de hospitalen te Balaclava w s g t gebrek aan geneesmiddelen en geneesheeren, om de heerschende ziekten te stuiten.

De achtste divisie van het Fransche leger 10,000 man sterk, was te Kamiesch aangekomen; andere versterkingen zouden spoedig volgen.

De Russen verheugen zich in de strenge vorst, die zich heeft ingesteld, en verwachten daarvan dezelfde resultaten als in 1812.

Volgens berigten uit Bucharest van den 20 Jan. was er aldaar de tijding ontvangen, dat een Russisch korps in de Dobrudscha, hetwelk getracht had den Donau te passeren, na een gevecht van verscheidene uren, met groot verlies door de Turken is teruggeslagen, en dat Yaya Pacha van zijnen kant bij Toultscha en Ismaël dien stroom is overgetrokken. Ook de Turksche troepen onder Achmet Pacha hebben den Donau bij Goura Jalonitza overgetrokken.

Het nieuwe Engelsche ministerie is geconstitueerd en aldus zamengesteld: Eerste lord van de schatkist, lord Palmerston; lord kanselier, lord Cranworth; president van den raad, lord Granville; geheim zegelbewaarder, de hertog van Argijle; minister van buitenl. zaken, graaf Clarendon; binnenl. zaken, de heer Sidneij Herbert; kolonien, sir George Greij; oorlog, lord Panmure; kanselier van de schatkist, de heer Gladstone; eerste lord van de admiraliteit, sir James Graham; openbare werken, sir William Molesworth; president van het bureau van contrôle, sir Charles Wood; minister zonder portefeuille, lord Lansdowne.

Onder dagteekening van den 10 | 22 Januarij jl. meldde de Nederlandsche consul te Odessa, dat bij hem van de bevelhebbers der Engelsche en Fransche zeemagt in de Zwarte Zee mededeeling is ontvangen eener bekendmaking van den volgenden inhoud:

» In naam der regeringen van Frankrijk en Groot-Brittannie.

» De ondergeteekenden, bevelhebbers der vereenigde zeemagt in de Zwarte Zee, brengen, overeenkomstig de bij hen van hunne gouvernementen ontvangen instructien, bij deze ter algemeene kennis:

» Dat van den 1sten Februarij 1855 af, door eene voldoende Fransche en Engelsche scheepsmagt in staat van strikte blokkade zijn gesteld:

» De mond van den Dnieper, de havens van Ackerman, Ovidiopol, Odessa, de havens gelegen tusschen de kaap Otschatkow en de landtong van Kriburn, daaronder begrepen Nikolajew en Kerson;

» De monden van den Bug en den Dnieper,

» De havens gelegen tusschen de landtong van Kinburn en kaap Tarkhau, daaronder begrepen de havens aan de golf van Perecop;

De haven van Sebastopol;

» De havens gelegen tusschen kaap Ain en den ingang der zee-engte van Kertsch, met name die van Yalta, Aluschta, Sudak, Kaffa of Theodosia;

» De havens van Kertsch, de zeeëngte van Kertsch, de ingang tot die zeeëngte en al de havens van Bordianki, Tangarog en Arabat;

» De mond van den Don, de havens van Anapa en Sudsjuk;

» Tot op nadere kennisgeving zullen de havens van Eupatoria, Streletzka, Kamiesch, Kozatsch en Balaclava niet in deze blokkade begrepen zijn.

» Voorts wordt bij deze bekend gemaakt, dat alle maatregelen, gewettigd door het regt der volken en door de tractaten tusschen Z. M. den keizer der Franschen, H. M. de koningin van Engeland en de onderscheidene neutrale mogendheden, zullen aangewend en ten uitvoer gelegd worden tegen alle schepen, welke beproeven mogten de bovenvermelde blokkade te schenden.

— Bij besluit van Z. M. den Koning van den 3den Februarij is tot Minister van Marine benoemd: de kapitein ter zee A. J. Smit van den Broecke.

Producten - Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Katoen. Den 13den dezer, van plantaadje *Waterloo*, 30 balen *extra* schoone a 24,7 cents.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 14den dezer, de Kol. Schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. L. Wildschut, van Demerarij.

Uitgeklaard.

Den 13den dezer, de Nd. Am. brik *Boston*, kapt. W. T. Upton, naar Boston, lading: 77 vaten Melassie 8,882 gall., 118 vaten Suiker 156,663 pond, voor Exportatie: 185 Huiden en 384 Hoorns en uit het Entrepot: 22 roode kelders Genever.

Uit Texel naar herwaarts gezeild.

Den 7den Februarij, het schip *Anna*, kapt. Hilbrands.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Mina kapt. C. P. Cupido, adres bij M. M. Curiel. Sluit MORGEN.

ADVERTENTIEN.

Ten voordeele der

Surinaamsche Maatschappij

van

WELDADIGHEID,

voor *twee derde* en *een derde* voor zich,

zal **S. H. BOAS**,

(*in plaats van op* DONDERDAG *den* 22*sten Maart* 1855) op

***ZATURDAG*, 24 Maart 1855,**

in het Tooneel - Gebouw THALIA geven

Eene buitengewone Harlequinade:

PANTALON KUIPER,

of

De Tooverkracht van Harlequin.

Kunstmatig Toover - Ballet & Pantomime in 2 bedrijven.

Nog nooit alhier vertoond.

Het *Finale* van het Ballet zal zijn: een *Bal masqué en Costume.*

Aanvang precies ten ZEVEN ure.

Hij zal alles aanwenden om den aanschouwers het meest mogelijk genoegen te verschaffen.

Hij vleit zich dat het doel der Voorstelling een ieder zal opwekken, om de Representatie met zijne tegenwoordigheid te vereeren.

Prijzen der Plaatsen.

Loge ƒ 2. *Balcon* ƒ 1,50. *Parterre* ƒ 1.

Kinderen halve prijs.

Tot het bespreken van plaatsen vervoege men zich in het Tooneel - Gebouw één dag vóór en op den Speeldag, van des morgens 8 tot des middags 12 uren.

(3932)

Paramaribo, den 14 *Maart* 1855.

(3933) De **SCHOOL** van Mejuffrouw W. F. VAN THOL is thans verplaatst naar de *Oranje straat*, in het huis naast Mevrouw de Weduwe A. CAMERON geboren VAN HALM.

Paramaribo, den 15 *Maart* 1855.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**